

2017.július.27.- július 29.

Bizony vonakodva hagytuk el Dutch Harbor védett és kellemes kikötőjét. Régen nem volt már ilyen kényeztetésben részünk, de mennünk kellett, mert hosszú út várt még ránk. Az előrejelzéseket megnézve a déli indulás mellett döntöttünk. Az előzetes információink alapján ez

logikus lépésnek tűnt, ám a természet kicsit az orrunkra koppintott. Persze az ilyet mindig csak utólag tudja meg az ember. Először a külső öbölben lévő üzemanyag töltőig hajóztunk ki, ugyanis a Harbor Master szerint ennél a kútnál sokkal tisztább a gázolaj. Igen ám, csak hogy ezt használják a nagy hajók is, s ez mindenki számára bonyodalmat okozott. Nekünk, mert már ott állt egy tanker, nekik pedig mert ilyen kis hajót, s negyven gallon üzemanyagot – ráadásul mindezt kannába - nem szoktak kiszolgálni. Végül a Harbor Master ajánlásának említése megoldotta a helyzetet. Igaz, míg a mi kannáinkat megtöltötték, addig a tanker tankolását le kellett állítaniuk, ugyanis a kettőt egyszerre nem bírta el a rendszer, de azért segítőkészek voltak. Végül délután fél háromkor tényleg elindulhattunk Dutch Harbor öbléből. Az előrejelzés délutánra 20 csomós

nyugati szelet jövendölt mely este lecsökken. Az volt a tervünk, hogy estig elhajozunk a sziget észak-nyugati csücskén lévő Koriga Point-ig, s onnan reggel indulunk tovább a Bogoslof vulkánhoz. Erre mondják: ember tervez...

A megígért húsz csomónyi szembe szél már az öböl kivezetésénél megérkezett. Ott azonban még abban bíztunk, hogy ez csak a foknál lévő begyorsulás, és persze jön majd az ígért szél erő csökkenés is. Csalódnunk kellett. Később ez a szembe szél tovább növekedett, de ekkor az árapály áramlás még egy kicsit segített bennünket. Úgy voltunk a sebességünkkel, mint gyenge tanuló az osztályzattal: csak görbüljön! Ekkor még épp megvolt a két csomó feletti sebességünk. Később már az egy csomónak is örültünk. Éjfél után pedig gyakran már a hajót sem lehetett irányban tartani. Ha a szél és az áramlás egyszer elkezdte starboard (jobb) irányba fordítani a hajót, akkor már a teljesen kitett kormány és a magas motor fordulatszám sem segített. Ilyenkor vártunk, hogy a szél egy kicsit visszagyengüljön s ismét jó irányba tudjunk állni. Általában óránként váltottuk egymást a kormánynál, a helyzet annyira megterhelő volt. Ugye mondanom sem kell, hogy az automata kormány az öböl kijárata óta nem tudott kormányozni, és kézzel kellett irányítani a hajót. A szél időnként már 37

csomóval fújt, és a hullámok is ennek arányában nőttek. Mindenki kifáradt, de nagyon. Az eredeti terv, miszerint sötétedésig elérjük a sziklás horpadást, réges-rég füstbe ment. A két pont között azonban reményt adó menedék nem ígérkezett, Dutch Harborba visszafordulni pedig mégsem akartunk. No jó, mondjuk inkább úgy: én (Zoli) nem akartam. Szerintem a többieknek semmi ellenvetésük nem lett volna.

Végül, az éjszaka második felében legyengült az áramlat s a végén már ismét két csomóval robogtunk. Ez további nehézséget jelentett. Amit erről a horpadásról tudtam, az bőven elegendő volt ahhoz, hogy éjjel meg se kíséreljem a behajózást. Szegény Csenge volt a kormánynál, akinek az öblöcske előtti részen húznia kellett az időt addig, amíg kivilágosodik. Vaksötétben, áramlással nehezítve, nagy szélben, felelős döntéseket hozni... Bizony Csenge néha leizzadt. A hajó hol hat csomóval rohant hátszélben, hol alig másfél csomóval cammogott a szél felé. Egyszer csak azt látom, Csenge sosem látott fürgeséggel ugrik ki a lépcsőbejáró védelméből és szó szerint szökken a kormányhoz, hogy azonnal irányt változtasson, miközben a „Mi a franc ez? Szikla vagy bálna? – kérdést teszi fel magának fennhangon. Szerencsére bálna volt, kiáltja be kicsit később megkönnyebbülten, de bevallása szerint a lába még öt percig remegett az ijedelemtől. Ekkorra már kivilágosodott és végre behajózhattunk a tervezett horgonyzóhelyünkre. Az öblöcske igazándiból persze nem öböl, ezzel vádolni igazságtalanság lenne. Egy kis horpadás és néhány kinyúló sziklazátony, no meg a part mentén egy széles kelp mező képez némi védelmet.

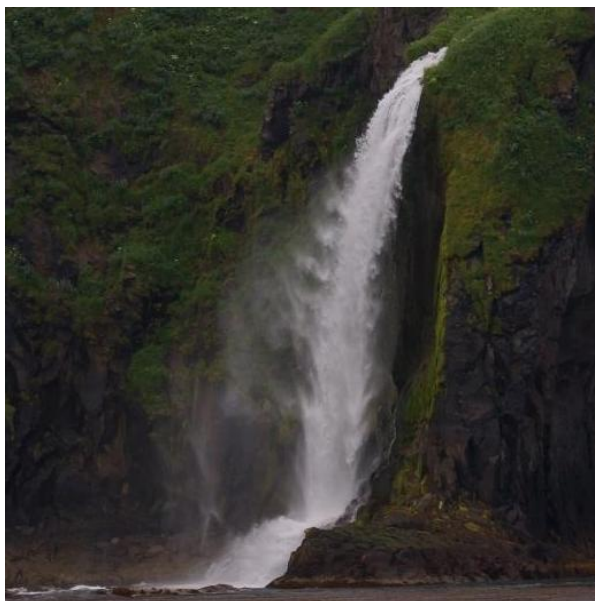

Ez azonban pontosan elegendő arra, hogy a horgonyzóhelyünktől nem messze lévő szikláknál átbukó hullámokat és a kicsit kijebb jól láthatóan habtajtékos tengert itt lecsendesítse. A kelpék sávja a maradék hullámzást is megfogta és egy nagy ide-oda lötykölődéssé szelídítette. A hely egyébként gyönyörű volt! Két nagy méretű vízesés, néhol sziklás, egyébként pedig zöld növénytakaróval borított partszakasz, a tengerből érkezésünkre kíváncsian kikukucskáló oroszlánfókák és itt-ott láthatóan kiugráló lazacok. Hát kell ennél jobb ?

Mondjuk az nem ártana, ha a vízmélység is annyi lenne, mint a térképen, de ez az egy nem jött össze. Bevallom, én nem szívesen teszek horgonyt 18-19 méter mély részen, de itt nem volt más lehetőség, és ez is csak közvetlen a kelp mező szélénél. Az 55 méternyi láncunkat még megtoldottuk huszonöt méter kötéllel, s így már jól tartott a horgony. A „bödön” más néven „angyal” vagyis a pótlólag a láncra akasztott ólom nehezék hasznárol megoszlanak a vélemények, de mi minden egyes horgonyzásnál használjuk. Általában a vízmélység kb. egymásfélszeresénél szoktuk a láncra erősíteni lánc seklivel. Végre védett helyre értünk. Kifejezetten elcsigázottak voltunk és az ígért szélcsendesedés csak nem akart bekövetkezni. Próbáltunk pihenni és bekerült a sütőnkbe az első házi kenyér is, ami nem csak az illatával, hanem az ízével is segített helyreállítani a lelki egyensúlyukat. Az érkezésünkkor látott kiugráló lazacok ugyan arra inspiráltak, hogy megpróbáljak horgászni, de a nagy szél miatt nem voltam elég kitartó, így sikeres sem.

Itt töltöttük a napot másnap kora reggel Bizony a kézzel a hosszú és nehéz megdolgoztatta a szerencse, hogy összedolgoznak, így egyhelyben tartása Vacak, ködös időnk mindent láttunk a a közben megjavult de ezek sem sok Érdekes módon, míg

és az éjszakát, majd indultunk tovább. húzott kötél, a végén lánccal alaposan legénységemet. Még Csenge és Gergő jól nekem csak a hajó volt a feladatom. volt s bizony nem sok hajó körül. Az AIS és radar volt a szemünk, mindent láttak. Dutch Harbortól

keletre egész sok hajót mutattak a műszerek, itt egyetlen egy keresztezte az utunkat. Késő délután a köd kezdett felszakadozni s két mérfölddel előttünk előbukkant a vágyott nagy cél, a Bogoslof Island, a működő vulkán, az a hely, ahol épp egy sziget születik.

Minden hajós híradás elején szerepel: „Bogoslof vulcan is activ...” Ide akartunk eljutni! Ez ugyanannyira fontos volt, ugyanannyira vágytunk rá, mint a nagyfogú, lusta rozmárok látványára. Történelmi pillanatok ezek, hisz az is fantasztikus, amikor egy kiskutya születik, hát még az, amikor egy ember gyerek, de azok azért gyakoribb esetek. Itt maga a föld, a szárazföld születik meg, az a szárazföld melyen majd megjelenik a szárazföldi élet. A vulkán jól láthatóan folyamatosan füstölög, a szél elhossa az ismert kénes bűdös szagot. Ahogy közeledünk, úgy egyre érdekesebb dolgokat látunk. A sziget partján sárgás barnás foltok, melyekről kiderül, hogy Steller fókák kolóniája.

Ekkor a szagok már keverednek, érdekes módon épp a rothadás szagával. Távolabb, a sziget északi csücskénél Csenge orca uszonyát véli felfedezni. Előbb még bizonytalan benne, de

később magát a cetet is jól látni. Az orca egészen kiemelkedik, kiugrik a vízből, valószínűleg valamit elkapott. Később látjuk, ott egy medve foka kolónia lakik, ezért járőrözik a part előtt a gyilkos bálna. A fókáknak ugyanis időnként be kell menniük a vízbe élelemért, s ilyenkor gyakran maguk is élelemmé válnak.

Először azt gondoltuk, elvitorlázunk a sziget északi oldalán, de nem tudtunk elég élesen menni hozzá. Közelebb vitorláztunk az orozslánfókákhoz, majd takkot váltottunk s így hajóztunk fel a sziget partjai mentén annak az északi pontja felé. Itt laktak a medvefókák. Sajnos nem álltam

ellen a csábításnak és egy újabb takk váltással még közelebb mentünk a parthoz, hogy jól láthassuk őket. A nagy vitorlás közeledtére ekkor a parton óriási szaladgálás támadt. A kicsiket jól látható csoportokba terelték, ezeket a csoportokat körbe vették a nagy testű nőstények, néhányan pedig meglepő fürgeséggel a vízhez szaladtak. Gondolom ők lehetnek a hímek s talán néhány nagy testű nőstény. Csodálatos látvány volt, de ma már bánom, hogy megzavartuk ezeknek az állatoknak a nyugalmát. Persze ez csak egy rövid átmeneti időszak volt, hisz a vitorlás suhant tovább.

Ezen a részen – bár biztonságosabb lett volna lehúzni a vitorlákat és motort indítani a teljesen bizonytalan vízmélységű részeken, de – nem akartunk zajt kelteni a motor használatával. Tovább siklottunk a Bogoslof vulkán partja mentén, tovább a közvetlen

mellette lévő, és az egyik korábbi kitörés mementójaként magasodó sziklasüveg felé, amelyk nyilván nem véletlen kapta a Fire Island nevet. Ez a kiemelkedő szikla - mondhatjuk szikla dugó – ma rengeteg madárnak (lummának) ad otthont.

A Bogoslof vulkán első feljegyzett kitörése 1796-ban volt, majd ötven-száz évenként ismét aktívá vált. Olyan sziget azonban melyet már nem hord el a háborgó tenger és meg marad egy darab szárazföldnek, csak az utóbbi időszakban alakult ki. A vulkán élete persze ennél jóval korábban kezdődhetett, hisz hosszú időbe telhetett, míg az itteni 1500 méter mély tengerfenékről egészen a tenger szintje fölé növekedett. Könnyen meglehet, hogy voltak felszíni kitörések 1796 előtt is, csak nem volt itt ember, aki feljegyezze. Minden esetre most sziget és igazi szárazföld születik, melyet már is benépesít az élet.

Orsi is álmétkodott :

- Esősorban egy ilyen narancssárga riasztású, lassacskán a felszín felé törő vulkántól azt vártam, hogy legyen teljes kihaltNo, jó nem az.
- Akkor legyen rajta valami gyér zöld, mondjuk moha jellegűek esetleg apróbb fűcsomók...Semmi zöld. Mondjuk ezt a legközelebbi sziget 20 mérföldes távolsága akár indokolja is.
- De azért ilyen fokú benépesítésre semmi esetre sem számítottam, és nem is hiszem el, ha nem magam látom! A fókakolóniák,- két faj egymás mellett-népessége minden állatvédő szívét megdobogtatta volna, a lummák pedig szinte úgy elsötétítették az eget, hogy akár Hitchcock statisztái is lehettek volna. A vadászó orca, no, ő már tényleg csak hab a tortán.
- Mindezt egy rövid, talán 20 percnyi tartózkodás alatt láttuk. Azt hiszem, jövőre kicsit

kiegészí-
tem a
biológia
tankönyv
ide vágó
fejezetét
...

Szerettük volna megnézni a krátert még az északkeleti oldalról is, ahonnan a szél elfújja a füstöt, de a parttól már távol megjelenő átbukó hullámok távolságtartásra intettek bennünket.

Fantasztikus dolgot láttunk, egy darab éppen születő szárazföldet, mely mire visszatérünk talán ismét egy kicsit nagyobb lesz, hogy teret adjon a szárazföldi életnek.

